

דברי אלוקים חיים

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת נשא – תשפ"ה

כי אהבת ישראל היא אחד מהתנאים הנצרכים בברכת כהנים, משום שכשיוקדת בלב הכהן אהבה עזה אל בני ישראל, אזי בשעת הברכה שמברך את ישראל, הוא משבחם בכל מיני מידות טובות ונפלאות שרואה אצלם, ומעלה יקר גדולתם לאביהם שבשמים, ועל ידי זה מעורר הכהן רחמים וחסדים גדולים בעולמות העליונים, ובזה גורם לירידת שפע רב ממרומים על בני ישראל.

ולכן דקדק הכתוב לומר "אמור להם", כי הלשון אמירה מורה על חשיבות ושבת, כענין שנאמר (דברים כו, יז) "את ה' האמרת היום", שהוא לשון חשיבות ושבת. ואף כאן בא הכתוב להורות אל הכהן שבבואו לברך את בני ישראל, באיזה אופן יברכם, "כה תברכו את בני ישראל", במידה זו של "אמור להם", לאהוב אותם אהבה עזה וגדולה, ואז יוכל לברכם. שע"י כן יבוא

א

הכהנים בשעה שנגשים לברך את ישראל צריך שיהיה בליבם אהבה גדולה אל כל אחד ואחד מישראל וע"י אהבתם הם רואים את מעלות בני ישראל וממליצים עליהם טוב וע"י כן נשפע שפע רב ממרומים על בני ישראל

וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל אמור להם וגו' ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם (ו, כב-כז). בספח"ק "מאור ושמש" (ד"ה וידבר וכו' דבר אל אהרן מדקדק בפסוק זה, מדוע נקט הכתוב לשון אמירה בדווקא, ולא נקט לשון דיבור.

ומבאר, שדין הוא (ראה זוה"ק ח"ג קמז); ובמשנ"ב או"ח סי' קכח סקל"ז) בכל כהן אשר בא לברך את ישראל, שצריך שתהיה בליבו אהבה עזה לכל אחד ואחד מישראל, ואפילו את הפחותים שבפחותים שבישראל, עליו לאהוב באהבה רבה, ואם אוהבם כך אזי הוא יכול לעלות לדוכן ולברך את ישראל.

לשבח את בני ישראל ולפאר אותם, ולהמליץ עליהם טוב במרומים, ובכך יוכל לעורר שירד שפע קודש על ראשי בני ישראל. מפני שברכתו צריכה להמליץ טוב על בני ישראל, ולעורר רחמים וחסדים גדולים למעלה, ולהוריד שפע רב בגור על עם ישראל.

ובדומה לזה איתא מהרה"ק החוזה מלובלין זיע"א (מובא באגרא דכלה ד"ה כה תברכו והראשון), כי "אמור" הוא לשון אהבה, כענין שנאמר "את ה' האמרת היום", שהוא לשון אהבה וחיבה, ומורה הכתוב "כה תברכו", שבבוא הכהן לברך את בני ישראל, צריך לברכם באופן של "אמור להם", שיאהב אותם באהבה רבה ואז יברכם, שע"י כן ישפיע עליהם כל טוב מן השמים כנ"ל.

ובענין זה מבאר (דברי אמת ד"ה עוד לפסוק זה והשני), מה דקשה הלשון שנאמר בציווי ה' לכהנים לברך את ישראל, בלשון "כה תברכו". וצ"ע, דבשלמא אם היה כתוב מקודם מצוה לכהנים לברך את ישראל, היה מובן הלשון שנאמר עכשיו "כה תברכו". היינו ככה תעשו את המצוה שצוית

אתכם לברך את ישראל. וכן מצינו שנאמר לקמן בפרשת בהעלותך (ה, ו-ז), "קח את הלויים וגו' וטהרת אותם וכה תעשה להם וגו'", דבתר דכתיב מצות טהרה, כתבה התורה באיזה אופן יעשו את המצווה. אולם השתא, שלא נאמר ציווי כלל, לברך את ישראל, א"כ "כה תברכו" אחיכא קאי.

ומיישב ע"פ הנ"ל, דאחרן הכהן לא זכה לכל מדריגותיו, אלא מפני שהיה אוהב שלום ורודף שלום (אבות פ"א מ"ב), ומפני שעשה שלום בין אדם לחבירו, זכה ג"כ לעשות שלום בין ישראל לאביהם שבשמים (זוה"ק ח"ג פת.), שמפני אהבת הבורא ית' שהיתה בו, אהב את בניו ורצה להרבות שלום בין בניו של מקום, וכן לעשות שלום בין ישראל להקב"ה. ומזה בא אחרן לברך את ישראל, שמרוב אהבה שהיתה לו אל הקב"ה ואל ישראל, נתאווה מאד לברך את ישראל. ולכך צווה הקב"ה לו ולבניו אשר הולכין במידתו, אוהבין שלום ורודפין שלום, מפני האהבה הגדולה שיש בהם אל ישראל, "כה תברכו", אותה ברכה אשר רציתם לברכם מפני האהבה אשר אתם אוהבים את ישראל, כה תברכו אותם, בכזה אופן

תעשו את הברכה, ובלשון זו של ברכת כהנים שניתנה להם.

ב

כמו ששבת קביעא וקיימא ואע"פ כן צריכים ישראל לקדשה ולשמרה כמו כן ישראל הם מבורכים בכל עת ע"י הקב"ה ואע"פ כן צווה הקב"ה לכהנים שיברכו את ישראל ובזה נחשב להם כאילו הם בירכו את הברכה לבני ישראל

ובספח"ק "ראשי בשמים" (ד"ה כה תברכו) מבאר ענין ברכת כהנים, שרש"י כתב על הפסוק "אמור להם", 'אמור', כמו זכור ושמור'. ומבאר, כי הנה שבת קביעא וקיימא (פסחים קיז:), היינו שאינה תלויה במעשה התחתונים, שאין צריכים בני ישראל לקדש את השבת כדי שתהא קיימת, כי השבת מעצמה נתקדשה, והיא יום מנוחה מששת ימי בראשית, ואף אם בני ישראל לא ישמרו את השבת חס ושלום, מכל מקום השבת מצד עצמה קיימת ולא בטלה. אך אף על פי כן נצטוו בני ישראל לזכור ולשמור את השבת כראוי, ואז נחשב להם כאילו הם עשו את השבת וקדשוה, וכדאיתא בגמ' (שבת קיט:): 'כל האומר ויכולו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית'. וכדבר הזה הוא בברכה שהכהנים מברכים את ישראל. כי באמת אין בני ישראל

צריכים לכהנים כדי שיהיו מבורכים, כי בלאו הכי הקב"ה מברך את ישראל תמיד, כמו שנאמר "ואני אברכם", שבכל עת חלה ברכת הקב"ה על בני ישראל. אולם אף על פי כן יש ציווי מיוחד אל הכהנים לברך את ישראל, שיעשו הם את כל ההכנות כדי שתחול הברכה על בני ישראל, ואז נחשב להם כאילו הם עצמם בירכו את הברכה והשמירה על ישראל.

ג

בשעה שהכהנים מברכים את ישראל הם צריכים לכוון על אותו חלק אלוק ממעל שבכל יחודי אשר מצטער ג"כ בשעה שיהודי מצטער וע"י כן אין המקטרגים יכולים למנוע מתפילותיהם להתקבל מפני שהם מתפללים על צער השכינה ואי אפשר שיתמעט כבוד שמים ח"ו

הרה"ק תחזקה מלובלין זיע"א (דברי אמת ד"ה ושמו את שמי) מבאר את הפסוק "ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם", על פי הא דאיתא מהרה"ק המגיד ממעזריטש זיע"א, לבאר מה דאיתא (מדרש תהילים צא) 'מפני מה הראשונים התפללו ונענים, מפני שהתפללו בשם'. שבשעה שמתפלל איש מישראל על צרכיו, הרי שיש הרבה מקטרגים שרוצים לקטרג על תפילותיו שאינן ראויות להתקבל ח"ו, והקטרגים מונעים מהתפילה לפעול פעולתה. והעצה

נגד המקטרגים היא, להתפלל עבור צער השכינה, היינו על צער הנפש האלוהית השוכנת בתוך כל אדם מישראל, אשר מצטער בשעה שיש צער לאדם שבו היא שוכנת, וכדאיתא (סנהדרין מו.), 'בשעה שאדם מצטער, שכינה מה לשון אומרת, קלני מראשי, קלני מזרועי, שלחלק אלוך ממעל שבכל יהודי, יש צער גדול מהצער והיסורים של אותו יהודי. ולכן צריך האדם להתפלל על הצער של אותו חלק אלוך ממעל שמצטער, ועל ידי שאדם מכוון בתפילתו עבור צער השכינה, אין המקטרגים יכולים לקטרג, מפני שאין שייד שיתמעט כבוד שמים חס ושלו, ע"י קטרוגם. ולכן הראשונים שכוונו בתפילתם צער השכינה, הם נענו, שהמקטרגים לא היו יכולים למנוע מתפילתם להתקבל, מפני שאי אפשר שיתמעט כבוד שמים. וענין זה נרמז בכתוב, שצוותה התורה לכהנים, "ושמו את שמי על בני ישראל". היינו

שיתפללו עבור שמו ית' השורה על כל איש מישראל, ויכוונו בברכתם אל ישראל, להתפלל עבור אותו חלק אלוך ממעל שמצטער ג"כ בשעה שיהודי מצטער. ובוה יתקיים בבני ישראל "ואני אברכם", הן מידת הדין והן מידת הרחמים המרומזים בתיבת "ואני" (ע"י שערי אורה שער א), כענין שבכל מקום שנאמר "זה" הכוונה הוא ובית דינו (בר"ר נא, ב), כך "ואני", "אני" הוא דין והאות וא"ו היא רחמים, ששניהם יחד יסכימו לברך אותו, שאין המקטרגים יכולים לקטרג במקום כבוד שמים.

יעזור הקב"ה, שיתקבלו תפילותינו לרצון לפני אדון כל, מבלי כל עיכוב וקטרוג, ויושפע שפע רב ממרומים על בני ישראל, ויתברכו בכל העניינים, ובפרט, שיצאו כבר מהגלות בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן.